

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5Cpr/3/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514206257
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Uhlár
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2018:8514206257.3

Uznesenie

Okresný súd Stará Ľubovňa v spore žalobkyne I. V. R., nar. XX.X.XXXX, C. XXX, okres G. U., proti žalovanému Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Starej Ľubovni, IČO: 17335451, Obrancov mieru 1, Stará Ľubovňa, právne zastúpenému JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o priznanie nárokov z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, takto

rozhodol:

I. Súd konanie **z a s t a v u j e**.

II. Náhradu trov konania súd stranám **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa v predmetnom konaní, žalobou podanou súdu 16.12.2014, domáhala voči žalovanému zaplata náhrady funkčného platu vo výške 12.182,- eur, ako aj náhrady trov konania, pričom poukazovala na to, že žalovaný jej 8.7.2011 doručil výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru založeného služobnou zmluvou 1.6.2017, pričom štátnozamestnanecký pomer skončil 30.12.2011 a posledný plat jej bol uhradený za december 2011.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, navrhol ju zamietnuť a požadoval náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to poukazujúc na výsledky konaní vedených medzi stranami tohto konania na tunajšom súde pod sp. zn. 4Cpr/1/2011 (o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou), do právoplatného skončenia ktorého bolo toto konanie prerušené, a sp. zn. 7Cpr/3/2011 (vo veci súvisiacej s porušením zásady rovnakého zaobchádzania - pozn.: kde sa žalobkyňa taktiež domáhala určenia neplatnosti výpovede danej jej žalovaným 7.7.2011).

3. V predmetnej veci nebolo vykonané predbežné prejednanie sporu, pričom po novom pridelení veci (z dôvodov podľa § 51 ods. 4 písm. b/ zákona č. 757/2004Z.z.) bolo nariadené pojednávanie na deň 11.4.2018. Podaním doručeným súdu dňa 10.4.2018, teda pred začatím nariadeného pojednávania, vzala žalobkyňa podanú žalobu v celom rozsahu späť a navrhla konanie zastaviť. Dôvod späťvzatia žaloby neuviedla, ani nijako nepreukazovala.

4. Podľa § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

5. Podľa § 146 ods. 1 vety druhej CSP, na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatíu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

6. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

7. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Žalobkyňa vzala žalobu späť celkom. Predbežné prejednanie sporu v tejto veci vykonané nebolo, žaloba bola vzatá späť pred začatím prvého pojednávania, teda ani na prípadný nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby by nebolo možné prihliadať, preto súd konanie zastavil.

9. Žalobkyňa dôvod späťvzatia žaloby neuviedla, nepreukázala ani, že by po začatí konania boli ňou uplatňované nároky zo strany žalovaného uhradené, resp. žiaden iný dôvod, pre ktorý by prípadnú vinu za zastavenie konania mohlo byť dané na vrub žalovaného. Za takéhoto stavu zavinila žalobkyňa zastavenie konania, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

10. Z dôvodu zavinenia zastavenia konania bola by v zmysle § 256 ods. 1 CSP žalobkyňa v zásade povinná nahradiť trovy konania žalovanému. Ani žalovanému však súd náhradu trov konania nepriznal, a to postupom podľa § 257 CSP, pričom poukazuje súd na to, že dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré k tomuto postupu pristúpil, uvádza v ďalšom bode tohto odôvodnenia.

11. Súd poukazuje na výsledky konaní vedených medzi žalobkyňou a žalovaným vo veciach tunajšieho súdu 7Cpr/3/2011 a 4Cpr/1/2011 (uvedené výsledky konaní a dôvody príslušných rozhodnutí sú stranám, ktoré boli ich účastníkmi, nepochybne známe). Rozsudkom č.k. 7Cpr/3/2011 - 257 zo dňa 17.7.2014, právoplatným 27.8.2014, súd žalobu žalobkyne vo veci 7Cpr/3/2011 v celom rozsahu zamietol, pričom konštatoval v danej veci nulitosť (teda ničotnosť) výpovede danej žalobkyne žalovaným prípisom č. OÚ/2011/000633/188 zo dňa 7.7.2011. Rovnako bola zmietnutá i žaloba žalobkyne vo veci tunajšieho súdu 4Cpr/1/2011, a to rozsudkom č.k. 4Cpr/1/2011 - 159 zo dňa 8.10.2014, právoplatným 19.8.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoPr 8/2014- 206 zo dňa 10.6.2015, z ktorých taktiež vyplýva nulitosť vyššie uvedenej výpovede danej žalobkyne žalovaným, ako aj skutočnosť, že jej služobným úradom nebol žalovaný, ale priamo Úrad verejného zdravotníctva SR. Žalobkyňa preukázateľne nie je osobou s odborným právnickým vzdelaním, žalobu v tejto veci podala ešte v čase, kedy rozhodnutie vo veci tunajšieho súdu 4Cpr/1/2011 nebolo právoplatné a teda kedy sa mohla dôvodne domnievať, že jej nároky v uvedenom konaní uplatnené môžu byť žalované úspešne. Z jej podaní v tejto veci, po tom, ako súd v konaní pokračoval po právoplatnom skončení veci sp. zn. 4Cpr/1/2011, vyplýva, že pociťuje určitú skrivodlivosť zo strany žalovaného, ktorý napriek tomu, že nebol jej služobným úradom, dal jej výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, čím v konečnom dôsledku vyvolal stav, kedy prácu nevykonávala, pričom uvedená výpoveď, keďže na jej podanie žalovaný nebol oprávnený, nakoľko nebol v rozhodnom čase jej služobným úradom, bola nakoniec v súdnych konaniach vyhodnotená ako nulitná (teda ničotná). V tejto súvislosti treba poukázať na to, že samotný žalovaný si bol vedomý nesprávnosti svojho postupu a nemožnosti relevantného podania príslušnej výpovede z jeho strany žalobkyne. Uvedené spochybňoval totiž už vo svojom vyjadrení doručenom súdu 23.2.2012 k žalobe prejednávanej vo veci 7Cpr/3/2011 (č.l. 40, 41 uvedeného spisu); prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v úvode pojednávania vo veci 7Cpr/3/2011 dňa 8.11.2013 poukazoval na to, že i samotný Úrad verejného zdravotníctva si bol vedomý, že žalovaný nie je služobným úradom žalobkyne avšak vyžadoval, aby práve žalovaný konal vo veci výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru; a nakoniec o tom, že napriek vedomosti o tom, že žalovaný nemôže robiť žiadne úkony vo vzťahu k ďalšiemu trvaniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, dal jej výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, svedčí i samotná výpoveď RNDr. M. G. na pojednávaní dňa 8.11.2013 vo veci 7Cpr/3/2011, kde skutočnosť, že žalovaný takto postupoval na základe pokynov nadriadených orgánov, z pohľadu súdu nemení nič na tom, že v zásade konal nezákonne, čím vyvolal stav, za ktorého sa žalobkyňa mohla dôvodne domnievať, že i nároky z takéhoto skončenia štátnozamestnaneckého pomeru má uplatňovať práve vo vzťahu k nemu. Žalovaný tak má z pohľadu súdu minimálne taký istý podiel zavinenia na podaní žaloby v tejto veci o priznanie nárokov z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ako aj na samotnom späťvzatí podanej žaloby, ako sama žalobkyňa. Navyše obdobne ako už v uznesení tunajšieho súdu 7Cpr/3/2011 - 278 zo dňa 15.12.2014, právoplatnom dňom 29.4.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 21CoPr/1/2015 - 216 zo dňa 18.3.2015 (resp. i v uznesení tunajšieho súdu 4Cpr/1/2011 - 228 zo dňa 12.4.2017, právoplatnom dňom 22.2.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoPr/4/2017 - 246 zo dňa 30.11.2017) treba poukázať na to, že žalovaný ako orgán verejnej moci, nepochybne stále zamestnáva osoby v rámci osobného úradu, ktorým problematika štátnozamestnaneckých vzťahov a nárokov s tým spojených musí byť jednoznačne známa, pričom ak v súčasnosti (vzhľadom na verejne dostupné informácie na stránke

vzsl.sk) prípadne nie je medzi týmito osobami osoba s odborným právnickým vzdelaním, podľa súdu mohol žalovaný o odbornú právnu pomoc v tejto veci žiadať samotný Úrad verejného zdravotníctva SR, ktorý je nadriadeným služobným úradom regionálnym úradom verejného zdravotníctva v SR, a ktorý (viď: http://www.uvzsr.sk/index.php?option=com_content&view=article&id=67&Itemid=57) takéto odborne zdatné osoby zamestnáva minimálne na odbore legislatívy a práva, resp. na odbore kontroly, dozoru a sťažností. Napriek tomu ani v tejto veci žalovaný nijako relevantne nezdôvodnil potrebu pribratia právneho zástupcu z radov advokátov. Nemožno v tejto veci akceptovať prípadné námietky, že napr. išlo o zložitú právnu otázku, nakoľko otázka dôvodnosti či nedôvodnosti nárokov zo štátnozamestnaneckého pomeru nemôže byť otázkou právne náročnou pre osoby pracujúce v orgánoch verejnej moci práve v danej oblasti. Za takej situácie nemožno akceptovať tvrdenia žalovaného v podaní jeho právnej zástupkyne zo 14.6.2017, doručenom súdu 14.6.2017, že nepriznanie náhrady trov konania žalovanému by bolo v rozpore s princípom rovnosti strán. Žalovaný v zásade vyvolal svojim nezákonným postupom (daním výpovede žalovanej zo štátnozamestnaneckého pomeru, o ktorej vedel, že je nulitná) i spor v tejto veci, pričom to, že žalobkyňa zotrvala na žalobe i po právoplatnom skončení vecí tunajšieho súdu 7Cpr/3/2011 a 4Cpr/1/2011, kde nulitosť výpovede bola opakovane deklarovaná, je len výsledkom toho, že celú situáciu v prvotných základoch zavinil samotný žalovaný, ktorého konanie, napriek záverom v skorších veciach, mohla žalobkyňa (i po právoplatnom skončení konania vo veci 4Cpr/1/2011) dôvodne pociťovať ako konanie spôsobiacie jej škodu zodpovedajúcu práve výške nárokov, ktoré v tejto veci voči žalovanému uplatňovala (to, že uplatňovala nároky z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a javila sa tu zrejme absencia pasívnej legitímácie na strane žalovaného ešte v zmysle zásady iura novit curia nevylučuje, že mohli byť uplatnené nároky vzhľadom na celkový skutkový stav posúdené ako nároky z iného právneho titulu, nevylučuje to ani prípadnú nedôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania pokiaľ by boli preukázané hrubé porušenia zásady dobrých mravov v dôsledku konania žalovaného, ktoré k tomuto celému viedlo, a pod. - to je však vzhľadom na späťvzatie žaloby už irelevantné, ako aj to, či by i za takého postupu vôbec žaloba mohla byť úspešná). V tejto súvislosti možno citovať i závery Krajského súdu v Prešove (z vyššie spomenutého uznesenia 21CoPr/1/2015 - 216 z 18.3.2015 na jeho str. 3), že „v prípade priznania trov žalovanému by žalobkyňa zdieľala nielen postavenia účastníka konania vystaveného nulitným právnym aktom žalovaného do stavu právnej neistoty, ale aj účastníka, ktorý by na závažnú chybu žalovaného doplatil finančnou ujmou v podobe náhrady trov právneho zastúpenia žalovanému ako úspešnému účastníkovi“. Uvedený záver možno použiť plne i na dôvody nepriznania náhrady trov konania žalovanému (ako vzhľadom na späťvzatie žaloby v zásade úspešnej strane tohto konania) i v tejto veci.

12. Všetky skutočnosti uvedené v bode 11. tohto uznesenia súd považuje za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, pre ktoré žalovanému v tejto veci, napriek procesnému zavineniu zastavenia konania späťvzatím žaloby zo strany žalobkyne, nepriznal náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Stará Ľubovňa v lehote 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody - § 365 CSP) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.